

EMILY HENRYOVÁ

ÚSPEŠNÁ AUTORKA KNIHOMOLOV PODĽA NEW YORK TIMES

ŠŤASTNÉ MIESTO

AKTUELL

ŠŤASTNÉ MIESTO

EMILY HENRYOVÁ

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Emily Henryová: Šťastné miesto

Z anglického originálu Happy Place, ktorý vydalo vydavateľstvo Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, USA.

Copyright © 2023 by Emily Henry Books LLC

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Miriam Ghániová 2024

Author's photo © Devyn Glista / St. Blanc Studios

Cover design & illustration © Sandra Chiu

Jazyková redakcia: Albert Lučanský

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika

Slovak edition © AKTUELL 2024

ISBN 978-80-89873-62-3

*Pre Nooshu, vďaka ktorej môžem byť bezpečne sama sebou
a ktorá na otázku „Prečo nie?“ pravidelne odpovedá slovami:
„Pretože nechcem.“ Milujem ťa, navždy.*

ŠŤASTNÉ MIESTO

KNOTT'S HARBOR, MAINE

Chata na skalnatom pobreží s podlahou z hrčovitého borovicového dreva a s takmer vždy otvorenými oknami. Vôňa ihličnanov a slanej vody, ktorá sa vznáša vo vánku, a biele lanové závesy, ktoré sa dvíhajú v lenivom tanci. Bublanie kávovaru a prvý hlboký závan studeného oceánskeho vzduchu, keď vyjdeme na kamennú terasu s pariacimi sa hrnčekmi v ruke.

Moje kamarátky: štíhla a ladná Sabrina s vlasmi medovej farby a divoká Cleo so strieborným pírsingom v nose a vrkôčikmi. Moje dve najobľúbenejšie osoby na svete od prvého ročníka na Mattingly College.

Stále nechápem, že sme sa dovtedy nepoznali a dala nás dokopy nejaká suchárska ubytovacia komisia vo Vermonte. Všetky najdôležitejšie priateľstvá v mojom živote vznikli na základe rozhodnutia cudzích ľudí, náhody. Žartovali sme, že naše bývanie musí byť nejaký experiment financovaný vládou. Na papieri mi nedávali zmysel.

Sabrina sa narodila a vyrastala ako manhattanská dedička, jej šatník bola čistá Audrey Hepburnová a knižnice mala plné Stephena Kinga. Cleo bola maliarka, dcéra tak trochu slávneho hudobného producenta a rozhodne slávnej esejistky. Vyrastala

v New Orleanse a v Mattingly sa objavila v kombinéze postriekanej farbou a v starých martenskách.

A ja, dievča z južnej Indiany, dcéra učiteľa a recepčnej u zubára, ktorá sa na Mattingly ocitla len preto, lebo mi táto malá prestížna škola poskytla najlepšiu finančnú pomoc, čo bolo pre študentku, ktorá plánovala stráviť nasledujúce desaťročie v škole, dosť dôležité.

Keď sa končil prvý večer nášho spoločného bývania, Sabrina nás nahnala na svoju posteľ, kde sme na jej notebooku pozerali *Bezmocnú* a hádzali do seba zmes pukancov a gumených červíkov. Do konca ďalšieho týždňa nám dala vyrobiť tričká inšpirované našim prvým interným vtipom.

Na Sabrininom stálo: *Panna, čo nevie šoférovať.*

Na mojom bolo napísané: *Panna, ktorá VIE šoférovať.*

A Cleo mala nápis: *Žiadna panna, ale skvelá šoférka.* Nosili sme ich stále, ale nikdy nie mimo internátu. Milovala som našu zatuchnutú izbu v rozpadajúcej sa budove s fasádou z bielych dosiek. Rada som sa túlala s nimi dvoma po poliach a lesoch v okolí kampusu. Milovala som ten prvý jesenný deň, keď sme si mohli robiť domáce úlohy pri otvorených oknách, piť korenistý chai alebo kávu bez kofeínu s javorovým sirupom a cítiť vôňu vysychajúceho a opadáajúceho lístia. Milovala som obraz nahej Sabriny a mňa, ktorý Cleo vytvorila ako svoj záverečný projekt na hodinách figurálnej kresby a ktorý zavesila nad naše dvere, takže to bola posledná vec, ktorú sme videli pred odchodom na vyučovanie, a polaroidové fotky, ktoré sme nalepili na obe strany – my tri na večierkoch, piknikoch a v kaviarňach v meste.

Milovala som, ako som vždy vedela, kedy sa Cleo naplno pohrúžila do práce, pretože vtedy nosievala vrkôčičky stiahnuté do chvosta neónovozelenou gumičkou a oblečenie jej páchlo terpentínom. Milovala som, ako Sabrina zakláňala hlavu a doslova sa rehotala vždy, keď v knihe natrafila na niečo mimoriadne desivé, a kopala pritom svojimi mokasínami Grace Kellyovej do nohy posteľe. Zbožňovala som šprtanie sa z učebníc biológie, pri ktorom som

si minula zvýrazňovače, pretože sa mi *všetko* zdalo také dôležité; a kedykoľvek som sa na nejakej úlohe zasekla, spravila som si prestávku, pri ktorej som vyupratovala celú izbu od podlahy po strop.

Každé ticho sa napokon vždy prelomilo a skončilo sa tak, že sme sa šialene chichotali nad esemeskami od potenciálnej novej priateľky Cleo alebo sme vyslovene vrieskali a schovávali sa za prsty pri sledovaní krváka, ktorý pustila Sabrina. Boli sme hlučné. Nikdy predtým som nebola hlučná. Vyrastala som v tichom dome, kde sa kričalo len vtedy, keď moja sestra prišla domov s novým pochybným pírsingom alebo s novým objektom záujmu, prípadne s oboma. Krik potom vždy vystriedalo ešte hlbšie ticho, a tak som sa snažila vyháňať krik, pretože som nenávidela ticho. Každú jeho sekundu som pociťovala ako istý druh strachu.

Moje najlepšie priateľky ma naučili novému druhu ticha, pokojnému tichu, keď sa navzájom poznáte tak dobre, že nepotrebujete vyplňať prázdnotu. A aj novému druhu hluku: hluku ako oslave, prekypujúcej radosti z toho, že som nažive, tu a teraz.

Nedokázala som si predstaviť, že by som bola šťastnejšia, že by som to niekde inde tak milovala.

Kým nás Sabrina neprivedla sem, do letného domu svojej rodiny na pobreží Maine. A kým som nestretla Wyna.

SKUTOČNÝ ŽIVOT

Pondelok

Mysli na svoje šťastné miesto, počuje ma chladný hlas v mojom uchu.

Predstav si ho. Trblietavá modrá sa mi rozlieva po vnútornej strane viečok.

Ako vonia? Mokrú kamene, morská soľ, maslo syčiace na panvici a kvapka citróna na končeku jazyka.

Čo počuješ? Smiech, špliechanie vody o útesy, šum prílivu na piesku a kameňoch.

Čo cítiš? Slnko, všade. Nielen na holých pleciach či na temene hlavy, ale aj vnútri, neodolateľné teplo, ktoré prichádza len vtedy, keď som na správnom mieste so správnymi ľuďmi.

V polovici klesania sa lietadlo opäť mykne nabok.

Potlačím výkrik a zaryjem nechty do opierky na ruky. Nie som nervózna pasažierka, ale na toto konkrétne letisko vždy prilietam malým lietadlom, ktoré vyzerá, akoby bolo vyrobené z kovového šrotu a lepiacej pásiky.

*V mojej meditačnej aplikácii práve nastal veľmi nevhodný úsek ticha, takže si výzvu opakujem sama: *Mysli na svoje šťastné miesto, Harriet.**

Vyťahnem tienidlo na okne. Pri pohľade na šírú žiarivú oblohu sa mi rozbúcha srdce, nepotrebujem žiadnu predstavivosť.

Existuje hrstka miest, spomienok, ku ktorým sa vraciam, vždy keď sa potrebujem upokojiť, ale toto miesto je na vrchole rebríčka.

Som si istá, že je to psychosomatické, no zrazu to cítim. Počujem volanie krúžiacich čajok a cítim, ako mi vánok čechrí vlasy. Cítim chuť studeného piva a zreých čučoriedok.

Už o pár minút sa po najdlhšom roku svojho života opäť stretnem so svojimi najobľúbenejšími ľuďmi na svete, na našom najobľúbenejšom mieste na svete.

Kolesá lietadla sa dotýkajú dráhy. Niektorí cestujúci vzadu začnú tleskať a ja si vytiahnem slúchadlá z uší, zatiaľ čo úzkosť zo mňa odlieta ako semienka púpavy. Vedľa mňa sa prudko prebudí spolucestujúci, ktorý chrápal počas celého nášho smrtiaceho letu.

Pozrie na mňa spod huňatého bieleho obočia a zamrmle: „Prišli ste na festival homárov?“

„S najlepšimi kamarátkami sem chodíme každý rok,“ poviem. Prikývne.

„Nevidela som ich od minulého leta,“ dodám.

On zahmká.

„Všetky sme spolu chodili do školy, ale teraz žijeme každá na inom mieste, takže je ťažké zladit' si rozvrh.“

Znudený pohľad v jeho očiach hovorí: *Položil som len jednu prostú otázku.*

Za bežných okolností by som sa považovala za vynikajúcu spolucestujúcu. Radšej dostanem infekciu močového mechúra, než aby som mala niekoho požiadať, aby vstal a pustil ma na toaletu. Za bežných okolností človeka nezobudím, ani keď mi zaspí na pleci a slintá mi na hrud'

Mala som už na kolenách cudzie deti aj prdiace terapeutické psy. Vytiahla som slúchadlá, aby som vyhovela mužom v strednom veku, ktorí by zahynuli, keby sa nemohli podeliť o svoje životné príbehy, a žiadala som letušku o papierové vrecká, keď tínedžer po prežúrovaných prázdninách sediaci vedľa mňa zrazu ozelenel.

Preto som si plne vedomá, že tento muž v žiadnom prípade nechce počuť o čarovnom týždni s priateľkami, ktorý ma čaká,

no som taká rozrušená, že je ťažké prestať. Musím si hrýzť pery, aby som tomuto nevrlému pánovi nezačala spievať *Vacation* od Go-Go's, keď začíname bolestivo pomaly vystupovať z lietadla.

Vezmem si kufor z batožinového pása na malom letisku a vyjdem cez vchodové dvere s pocitom ženy z reklamy na tampóny: som šťastná, nádherná a cítim sa neskutočne príjemne – som pripravená na akúkoľvek fyzickú aktivitu vrátane bowlingu s priateľmi alebo nosenia sa na chrbte nevtieravo pekného muža, ktorého najali, aby hral môjho priateľa.

To všetko znamená, že som šťastná.

Toto je ten moment, ktorý ma preniesol cez nevďačné nemocničné zmeny a bezsenné noci, ktoré ma často prenasledujú.

Nasledujúci týždeň sa bude môj život niesť v znamení sviežeho bieleho vína, zemličiek plnených homárom v krémovej omáčke a smiechu s mojimi priateľkami, až nám budú po lícach tiecť slzy.

Z parkoviska sa ozve krátke zatrúbenie. Usmejem sa, skôr než poriadne otvorím oči a uvidím ju.

„Ó, Harriet, moja Harriet!“ volá Sabrina a takmer pritom vypadne z otcovho starého čerešňovočerveného jaguara, ako sa hrnie von.

Vyzerá ako vždy, ako platinová Jackie Kennedyová s dokonale opálenými olivovými rukami a v klasických čiernych kapri nohaviciach, nehovoriac o retro hodvábnnej šatke omotanej okolo lesklého drdolu. Stále na mňa pôsobí rovnako ako v prvý deň, keď sme sa stretli, ako prirodzene cool superstar vytrhnutá z inej éry.

Tento účinok trochu utlmuje spôsob, akým neustále poskakuje s veľkou cedulou, na ktorej má svojim otrasným rukopisom hodným sériového vraha napísané: **POVEDZ, ŽE SÚ TO KOLEDNÍCI**, čo je odkaz na *Lásku nebeskú*, ktorý vlastne nemôže dávať žiadny zmysel.

Rozbehnem sa cez slnkom zaliate parkovisko. Ona vykrikuje, šmarí ceduľu do otvoreného okna auta, tá vrazí do rámu a padá na zem, zatiaľ čo ona mi vybehne v ústrety.

Zrazíme sa v pôsobivo nepohodlnom objatí. Sabrina je presne taká vysoká, že jej plece si vždy nájde spôsob, ako mi odrezať prívod vzduchu, ale aj tak by som nikde inde nebola radšej.

Hojdá ma sem a tam a hrkúta: „Si tuuuu.“

„Som tuuuu,“ odpovedám.

„Ukáž sa mi.“ Odtiahne sa, aby si ma prísne premerala. „Čo je na tebe iné?“

„Nová tvár,“ poviem.

Luskne prstami. „Vedela som to.“ Objíme ma okolo pliec a obráti ma k autu, za nami sa vznáša oblak Chanel No. 5. Je to jej charakteristická vôňa od čias, keď sme mali osemnásť a ja som ešte používala Bath & Body Works, ktorý voňal ako cukrová vata napustená vodkou. „Tvoj doktor odvádza skvelú prácu,“ vyhlási s kamennou tvárou. „Vyzeráš o tridsať rokov mladšie. Ani o deň viac ako novorodenec.“

„Ale nie, to nebol lekársky zákrok,“ vysvetľujem. „Je to kúzlo z Etsy.“

„Nuž, v každom prípade vyzeráš skvele.“

„Ty tiež.“ Objímam ju okolo pása.

„Nemôžem uveriť, že je to skutočné,“ povie.

„Už je to príliš dlho,“ súhlasím.

Upadneme do príjemného ticha, ticha dvoch bytostí, ktoré spolu žili takmer päť rokov a aj po toľkých rokoch majú ich svaly pamäť na to, ako sa deliť o priestor.

„Som taká šťastná, že sa ti to podarilo,“ povie, keď prídeme k autu. „Viem, koľko máš práce v nemocnici. Či nemocniciach? Nejako ťa tam presúvajú, však?“

„Nemocniciach,“ potvrdím, „a nič by ma nezastavilo.“

„Chceš povedať, že si odtiaľ odišla uprostred operácie mozgu?“ žartuje Sabrina.

„Samozrejme, že nie,“ vravím. „Zdrhla som odtiaľ uprostred operácie mozgu. Skalpel mám ešte stále vo vrecku.“

Sabrina sa zarehoce. Jej smiech je v takom rozpore s jej dokonalým zovňajškom, že celý prvý týždeň, čo sme spolu žili, som nadskočila zakaždým, keď som ho počula. Teraz sú všetky jej drsné hrany mojimi obľúbenými súčasťami Sabriny.

Otvorí zadné dvere auta a hodí doň môj kufor s ľahkosťou, ktorá odporuje jej štíhlejšej postave. Potom za ním naphá cedulku. „Aký bol let?“

„Ten istý pilot ako minule,“ odvetím.

Zdvihne obočie. „Ray? Opäť?“

Prikývnem. „Ten so slnečnými okuliarmi na zátylku.“

„Nikdy som ho bez nich nevidela,“ zamyslí sa.

„Rozhodne musí mať na šiji druhý pár očí,“ poviem.

„Jediné vysvetlenie,“ súhlasí. „Bože, je mi to tak ľúto – odkedy Ray nepije, prisahám, že lieta ako umierajúci čmeliak.“

„Ako lietal, keď ešte pil?“ zaujíma ma.

„Ach, tak isto.“ Vhupne za volant a ja sa zveziem na sedadlo spolujazdca. „Ale jeho vtipkovanie v palubnom telefóne býva ohromne zábavné.“

Zo stredovej konzoly vyhrabe náhradnú šatku a hodí mi ju. Je to dobre myslené, aj keď v konečnom dôsledku zbytočné gesto, keďže môj drdol zo strapatých tmavých kučier je po troch po sebe nadväzujúcich letoch a šialenom šprinte cez denverské aj bostonské letisko dávno preč.

„Nuž, dnes zjavne nemal slinu,“ utrúsím.

„Škoda.“ Motor auta zavrčí a preberie sa k životu. Sabrina sa vyrúti z parkoviska a odbočí na východ k vode. Okná máme stiahnuté, na koži sa nám vlnia slnečné lúče. Aj tu, hodinu jazdy vo vnútrozemí, sú dvory posiate pascami na homáre, tvoria hotové pyramídy na okrajoch pozemkov.

Cez burácanie motora Sabrina zakričí: „AKO SA MÁŠ?“

Môj žalúdok akoby sa ocitol na hojdačke a razom prechádza z absolútnej blaženosti z toho, že som s ňou v tomto aute, do mizernej hrôzy z toho, že sa jej chystám pokaziť plány.

Ešte nie, pomyslím si. Chvíľu si to užívajme, než všetko zničím.

„DOBRE,“ zakričím späť.

„A AKO JE V REZIDENCII?“ spýta sa.

„DOBRE,“ zopakujem.

Úkosom na mňa pozrie, blondavé pramienky, čo jej vykĺzli spod šatky, ju plieskajú po čele. „CELÉ TÝŽDNE SME SPOLU PRAKTICKY NEHOVORILI A TO JE VŠETKO, ČO MI POVIEŠ?“

„OTRASNE,“ priznám.

Vyčerpávajúco. Desivo. Úchvatne, hoci nie nevyhnutne v dobrom slova zmysle. Niekedy mi je z toho zle. Občas ma to ničí.

Niežeby som sa zúčastňovala na mnohých operáciách. Som v rezidencii dva roky a stále mi dávajú veľa nudnej a špinavej práce. Na tie chvíľky strávené s ošetrujúcim chirurgom a pacientom však myslím pri odchode z práce, akoby mali väčšiu hodnotu ako všetky ostatné.

Na druhej strane, práca na oddelení ubehne ako voda. Väčšina mojich kolegov sa jej bojí, ale mne sa tá všednosť páči. Už v detstve mi upratovanie, organizovanie, odškrtávanie malých úloh v mojej vlastnoručne vytvorenej tabuľke povinností dodávalo pocit pokoja a kontroly.

Pacient je v nemocnici a ja ho môžem prepustiť. Niekto potrebuje odobrať krv a ja som tam, aby som to urobila. Treba zadať údaje do počítačového systému a ja ich tam zadám. Jestvuje stav pred a po, medzi ktorými je pevná čiara, dôkaz toho, že existujú milióny malých úloh, ktoré môžete urobiť, aby sa vám žilo o niečo lepšie.

„AKO SA MÁ WYN?“ vyzvedá Sabrina.

Hojdačka vo mne sa opäť rozhybe. V mysli sa mi mihnú bystré sivé oči, cítim prelud vône borovic a klinčekov.

Ešte nie, pomyslí si.

„ČO?“ zakričím a tvárim sa, že som to nepočula.

Tento rozhovor je nevyhnutný, no ideálne by bolo, keby sa neuskutočnil práve teraz, keď ideme stotridsať kilometrov za hodinu v tomto šrote zo šesťdesiatych rokov. Takisto by som ho radšej viedla, keď pritom budú aj Cleo, Parth a Kimmy, aby som nemusela strhávať náplast viackrát.

Už som čakala tak dlho. Čo je pár minút navyše?

Sabrina sa však nedá odradiť víchrom, ktorý nám fučí do auta, a zopakuje: „WYN. AKO SA MÁ WYN?“

Úchvatne, hoci nie nevyhnutne v dobrom slova zmysle? Niekedy zle? Občas ma to ničí.

„MYSLÍM SI, ŽE DOBRE.“ Vďaka slovu *myslím* to nie je až taká lož. Pravdepodobne sa má dobre. Keď som ho videla naposledy, prakticky žiaril zvnútra. Lepšie, než za posledné mesiace.

Sabrina prikývne a zapne rádio.

O chatu a autá sa delí asi s dvadsiatimi piatimi súrodencami a sesternicami a bratrancami Armasovcami, ale existuje prísne pravidlo, že na konci pobytu treba vrátiť predvoľby rádia na otcove obľúbené stanice, takže naše cesty sa vždy začínajú Ellou Fitzgeraldovou; Sammym Davisom juniorom alebo niektorým z ich súčasníkov. Dnes nás po príjazdovej ceste lemovanej borovicami ceste, vinúcej sa k chate na vrchole skalnatého útesu, sprevádza *Summer Wind* od Franka Sinatra.

Zakaždým je to rovnako pôsobivé.

Šum vody. Útesy. A určite aj tá chata.

Vyzerá ako obrovské sídlo, ktoré zhltno chatu ako vlk v Červenej čiapočke a potom sa veľmi nepresvedčivo tvárilo ako chata. Kedysi, pravdepodobne bližšie k roku tisícdeväťsto než k súčasnosti, to bol rodinný dom. Táto jeho časť ešte stále stojí. Za ňou sa však po oboch stranách tiahnu prístavby, ktorých fasády dokonale ladia s pôvodnou budovou.

Na jednej strane je garáž pre štyri autá, na druhej strane za potokom stojí dom pre hostí, schovaný medzi machom, papradím a pokrútenými stromami ošľahanými vetrom.

Sabrina prejde za garáž k vchodovým dverám a vypne motor.

Premkne ma nostalgía, teplo aj šťastie.

„Pamätáš sa, keď si ma sem s Cleo prvýkrát priviedla?“ spýtam sa. „Ten týpek, Brayden, ma vtedy poriadne vylákal a ty s Cleo ste urobili powerpointovú prezentáciu o jeho najhorších vlastnostiach.“

„Brayden?“ Odopne si bezpečnostný pás a vyskočí z auta. „Hovoríš o Bryantovi?“

Odlepím stehná od horúcej kože a tiež vystúpim. „Volal sa Bryant?“

„Bola si presvedčená, že sa zaňho vydáš,“ poznamená Sabrina veselo. „Teraz si už ani nepamätáš, ako sa ten chudák volal.“

„Bola to veľmi presvedčivá prezentácia,“ odvetím a vezmem si tašku zo zadného sedadla.

„Áno, alebo to mohlo mať niečo spoločné s istou slečnou Cleo Jamesovou, ktorá nám celý ten týždeň robila bezplatnú

psychoterapiu. Môj otec sa práve zasnúbil s manželkou číslo tri, než sme sa vybrali na ten výlet, pamätáš?”

„Aha, máš pravdu,“ pritakám. „To bola tá so všetkými tými psami.“

„Tá bola číslo dva,“ opraví ma Sabrina. „A aby som bola spravodlivá, nemala ich všetky naraz. Bolo to, akoby mala otáčacie dvere, cez ktoré jej zázračne prichádzali novovrhnuté šteniatka a jej dospelé psy odchádzali späť do útulku.“

Zachvejem sa. „Desivé.“

„Hej, ale aspoň som v tom roku vyhrala rozvodovú stávkou s bratrancami a sesternicami. Vďaka tomu som si vybojovala prístup do chaty počas festivalu homárov. Prehra bratranca Frankieho bola naším ziskom.“

Zopnem ruky v tichej vďačnej modlitbe. „Bratranec Frankie, nech si kdekoľvek, ďakujeme ti za tvoju obeť.“

„Nemrhaj svojou vďakou. Myslím si, že tieto dni si užíva na katarane na Ibize.“ Sabrina mi vezme kufor, chytí mi ruku a ťahá ma ku vchodovým dverám. „Pod'. Všetci už čakajú.“

„Ja som posledná?“

„Parth a ja sme dorazili včera večer,“ vysvetlí. „Cleo a Kimmy prišli dnes ráno. Už sme sa nevedeli dočkať, kedy prídeš.“

„Páni. To ste si nevedeli nájsť lepšiu zábavu?“

Ozve sa ďalší charakteristický Sabrinin smiech. Mykne kľučkou na dverách. „Až také dramatické to zas nebolo.“

Otvorí dvere a uškrnie sa na mňa.

„Čo na mňa pozeráš s takým očakávaním?“ spýtam sa.

„Nepozerám,“ odvetí.

Prížmúrim oči. „Nemali by právnici vedieť lepšie klamať?“

„Námietka!“ zvolá. „Špekulácia.“

„Prečo nejdeme dnu, Sabrina?“

Bez slova otvorí dvere dokorán a pokynie mi rukou, aby som vošla.

„Fajn.“ Prekľžnem okolo nej. V chladnej predsieni ma ovalí vôňa leta: zaprášené police, slnkom rozohriata verbena, opaľovací krém, slaná vlhkosť, ktorá vsakuje do trámov všetkých starých domov v Maine a nikdy celkom nevyschne.

Z konca chodby na prízemí, vzadu v otvorenej kuchyni spojenej s obývačkou (pravdaže, je súčasťou prístavby), počujem jemný hlas Cleo, po ktorom nasleduje Parthov tichý chichot.

Sabrina si vyzuje topánky, hodí kľúče na konzolový stolík a zavolá: „Tu sme!“

Cleina priateľka Kimmy vybehne na chodbu ako prvá, je ako zmes rozmazaných kriviek a blond vlasov. „Harryyyy!“ zvolá, potetovanými prstami mi schmatne tvár a na každé líce mi vtisne hlasný bozk. „Si to naozaj ty?“ Potrasie mi plecيا. „Neklame ma zrak?“

„Asi ťa mátie jej nová tvár z Etsy,“ prehodí Sabrina.

„Hm,“ zamumle Kimmy. „Čudovala som sa, čo tu robí Danny DeVito.“

„Za tým bude asi skôr jedlo,“ poznamenám.

Kimmy sa nezasmeje, priam vybuchne do rehotu. Každý nápor z nej vyletí ako po Heimlichovom hmate. Akoby bola neustále zaskočená vlastnou radosťou. Je najnovším prírastkom do našej malej partie, ale človek ľahko zabudne, že s nami nie je od prvého dňa.

„Veľmi si mi chýbala,“ poviem a stisnem jej zápästie.

„Ty mne viac!“ Tleskne rukami a ružovozlatý drdol jej poskočí ako brmbolec. „Už to vieš?“

„Čo?“

Pozrie na Sabrinu. „Vie to?“

„Nevie.“

„Čo mám vedieť?“ zopakujem.

Sabrina si so mnou prepletie ruku. „O tvojom prekvapení.“ Kimmy po mojej pravici ma chytí za druhý lakeť a spolu ma ťahajú na chodbu.

„Aké prekva...“

Zastavím sa tak prudko a rýchlo, že lakťom zasiahnem Kimmy do rebier. Len matne zaregistrujem, ako zastonala od bolesti. Moje zmysly sa naplno venujú mužovi, ktorý vstáva od mramorového raňajkového pultu.

Tmavé blond vlasy, široké plecيا, ústa neuveriteľne jemné v porovnaní s tvrdými líniami, ktoré vykresľujú zvyšok jeho tváre, a oči,

ktoré z diaľky žiaria ocelovosivou farbou, no zo skúsenosti viem, že keď sa priblížiš, sú obkolesené machovozelenou.

Napríklad keď si s ním prepletená pod tenkou prikrývkou, cez ktorú presvitá tlmené svetlo nočnej lampy, sfarbuje jeho pokožku dozlatista a dodáva jeho šepotu hĺbku.

Plecia má uvoľnené, tvár úplne pokojnú, akoby to, že je v jednej miestnosti so mnou, nebolo to najhoršie, čo sa mohlo ktorémukoľvek z nás stať.

Zato ja sa cítim ako chodiaca fľaša koly, do ktorej hodili mentosku. Panika vo mne začína šumieť a hrozí, že vo mne vybuchne.

Chod' na svoje šťastné miesto, Harriet, pomyslí si zúfalo, len aby som si uvedomila, že som doslova na svojom šťastnom mieste, a on je tu.

Posledný človek, ktorého som čakala, že ho uvidím. Posledný človek, ktorého chcem vidieť.

Wyn Connor.

Môj snúbenec.

SKUTOČNÝ ŽIVOT

Pondelok

Dobre, už to nie je môj snúbenec, ale: (1) naši priatelia to ešte nevedia a (2) keď ste zasnúbení s človekom tak dlho, ako som bola zasnúbená s Wynom Connorom, neprestanete ho len tak zo dňa na deň považovať za svojho snúbenca.

A zrejme ani v priebehu niekoľkých mesiacov.

Áno, tak dlho sme sa pretvarovali.

Malo sa to skončiť tento týždeň, kým budem tu. Bez neho.

Detaily sme si vyjasnili počas podozrivo srdečnej mailovej výmeny. Dohodli sme sa, ako sa budeme striedať na výletoch, ako keby naši priatelia boli deti, ktoré si po rozvode striedame.

Trval na tom, že prvý výlet bude môj. Tak prečo je tu, prečo stojí medzi Parthom a Cleo v kuchyni ako hlavná výhra v nejakej nedomyšlenej šou?

„Pre-kva-pe-nieeeeeee,“ zanôti Sabrina.

Zažmurkám na ňu. Zízam. Meravo stojím, zatiaľ čo hojdačka v mojej hrudi sa hojdá sem a tam so silou zručne ovládaného katapultu.

Vlasy mu narástli natoľko, že ich má zastrčené za ušami, čo je neklamným znakom toho, že rodinný podnik na opravu nábytku má dosť objednávok. A narástla mu aj brada, ktorá však neskrýva ostrú líniu jeho čeluste ani plné pery. Stále si bolestne uvedomujem, že

má pravý oblúčik hornej pery vyššie ako ľavý. Aspoňže mu trochu zakrýva jamky v lícach.

„Ahoj, zlato.“ Jeho dymový, zamatový hlas je ako replika z las-cívnej divadelnej hry.

Tento muž ma ešte ani raz neoslovil zlato. Nikdy mi dokonca nepovedal ani Harry, ako to robia naši priatelia. Raz, keď som mala strašnú chrípku, ma nazval srdiečkom takým nežným hlasom, že môj horúčkou omámený mozog usúdil, že je vhodný čas na to, aby som sa rozplakala. S výnimkou toho ma však nikdy neoslovil inak ako Harriet. Či už sa smial, alebo bol frustrovaný, strhával zo mňa šaty, alebo ukončil náš vzťah počas štvorminútového telefonátu.

Harriet, myslím si, že obaja vieme, kam to smeruje.

„Óóó,“ zapiští Kimmy. „Pozrite na ňu! Nemá slov!“

Skôr sa mi vyskratovala frontoparietálna sieť. „Ja...“

Skôr než sa mi podarí prísť na slovo číslo dva, Wyn prejde cez kuchyňu, objíme ma okolo pása a pritiahne si ma k sebe.

Brucho na brucho, rebrá na rebrá, nos na nos. Pery na pery. Mám pocit, že mi horí celý mozog, náhodné kúsky údajov na mňa lietajú ako hitchcockovské vtáky. Chuť škoricovej zubnej pasty. Rýchly tlkot srdca. Drsný dotyk strniska. Hebký dotyk pier, ktoré presne vedia, čo robia.

ON MA BOZKÁVA, uvedomujem si celé sekundy po tom, čo sa bozk skončil. Nohy sa mi podlamujú, všetky kĺby záhadne zmizli. Wyn sa odtiahne, no stisne ma ešte silnejšie. Jeho stisk je pravdepodobne to jediné, čo mi bráni padnúť nosom na sukovitú borovicovú podlahu Armasovcov.

„Prekvapenie.“ Jeho sivé oči však hovoria skôr niečo ako: *Vitaj v pekle, som diabol, budem tvojím hosťiteľom.*

Všetci sa pozerajú a čakajú, že poviem niečo trochu výstižnejšie než *Ja...*

Podarí sa mi zo seba dostať: „Myslela som, že sa ti nepodarí uvoľniť.“

„Veci sa zmenili.“ V očiach sa mu zablyсне, ústa sa mu nešťastne skrúti.

„Chce tým povedať, že ho k tomu Sabrina dokopala,“ ozve sa Parth, zdvihne ma zo zeme a zovrie v takom silnom objatí, až zakašlem.

Sabrina hodí môj kufor na zem. „Radšej to nazývam riešením problémov. Potrebovali sme tu Wyna, máme ho tu.“ Ľudia radi hovoria, že protiklady sa priťahujú, a asi je to pravda – Wyn je neposedný a tvrdo pracujúci syn dvoch bývalých rančerov a ja som chirurgička v zácvciku, ktorej najhorúcejšou fantáziou v poslednom čase je upratovať sama v tme.

Zato Parth a Sabrina sú jedným z tých párov, ktoré sú ako vystrihnuté z rovnakej zvláštne špecifickej látky. Rovnako ako jeho priateľka aj Parth je fešák ako z časopisu (husté tmavé vlasy s vlnkou; silná čeľusť; dokonalé biele zuby), prvotriedny právnik s odvekou charakteristickou vôňou (Tuscan Leather od Toma Forda). Napriek všetkým podobnostiam im obom trvalo smiešne dlho, kým pripustili, že sa do seba zamilovali.

„Nezavolaš, nenapišeš!“ doberá si ma Parth.

„Ja viem, mrzí ma to,“ ospravedlňujem sa. „Bolo to dosť hektické obdobie.“

„Nuž, teraz si tu.“ Pohladí ma po vlasoch. „A vyzeráš...“

„Unavená?“ hádam.

„To je len jej nová tvár,“ povie Kimmy, vyskočí na barovú stoličku a strčí ruku do balíka štiplavých chrumiek na pulte.

„Vyzeráš nádherne.“ Cleo sa pretlačí okolo Partha, aby ma objala, jej tlmená levandulová vôňa ma obklopí, keď si položí hlavu pod moju bradu. Dokonca aj výškové rozdiely medzi Cleo, Sabrinou a mnou vždy pôsobili ako dôkaz, že k sebe patríme, že sa navzájom vyvažujeme.

„Samozrejme, že nádherne,“ pritaká Parth, „ale chcel som povedať hladná. Nedáš si sendvič alebo niečo, Har?“

„Chrumky?“ Kimmy zdvihne lesklé fialové vrecúško smerom ku mne.

„Som v pohode,“ odvetia moja ústa.

VÔBEC nie si v pohode, namietne môj mozog.

Cleo sa zamračí. „Si si istá? Si nejaká bledá.“